

VAALIT JA OPPOSITIO

Marxilaiset ovat jo aikoja sitten määritelleet periaatteellisen suhtautumisensa vaaleihin. Oikeistopuolueet, Purishkevitshista Gutshkoviin saakka, liberaalis-monarkistinen porvaristo (kadetit ja progressistit) ja demokraatit (työläisdemokraatit ja porvarilliset demokraatit, s.o. trudovikit)—siinä *kolme* perusleiriä, jotka taistelevat vaaleissa. Näiden leirien välinen ero on perustavaa laatua: ne edustavat eri luokkia, niiden koko ohjelma ja taktiikka on erilainen. Vain siinä tapauksessa, että ymmärretään selvästi kunkin leirin politiikan periaatteellinen pohja, voidaan vaalikampanjan suhteen tehdä oikeat käytännölliset johtopäätökset.

Siitä asti, kun marxilaiset noin puoli vuotta sitten määrittelivät selvästi nämä peruskohdat*, ovat liberaalisen opposition esiintymiset todistaneet erikoisen havainnollisesti niiden oikeellisuuden. „Oikealla olevat naapurimme ja vihollisemme”, jotka eivät suinkaan ole kanssamme samalla näkökannalla, ovat kiitettävän ahkerasti antaneet meille mitä parhaimpia todistuksia siitä, että katsomuksemme ovat oikeat. Voidaan julistaa *laki*: kadetin poliittisen toiminnan ja poliittisten katsomusten kehitys vahvistaa mitä parhaiten marxilaisten katsomuksia. Tai toisin sanoin: kun kadetti alkaa puhua, niin voitte olla varma siitä, että hän kumoaa liberaalisten työvänpoliitikkojen katsomuksen aivan yhtä hyvin kuin joku marxilainenkin.

Muun muassa sen vuoksi on työläisille kaksin verroin hyödyksi tarkkailla huolellisesti kadettien politiikkaa: ensinnäkin oppii tuntemaan hyvin liberaalisen porvarin ja toi-

* Ks. Teokset, 17. osa, ss. 351—355. *Toim.*

seksi oppii näkemään havainnollisemmin joidenkin työväenluokan puolella olevien virheet.

Juuri tämän kaksinkertaisen hyödyn tuottanee „*Retsh*” lehden äskeinen esiintyminen tärkeiden „*Russkije Vedomostissa*” julkaistujen vaalilausuntojen johdosta. Ne ovat vanhan „ekonomistin”, s.o. vuosien 1897—1902 aikaisen opportunistin, hra Akimovin (VI. Mahnovetsin) lausuntoja. Niissä suoranaisesti puolustetaan „progressiivista liittoutumaa”, jonka „vaaliohjelmaa” (jota muuten *ei ole* julkaistul) hra Akimov, haluten nimittää itseään sosialidemokraatiksi, pitää „socialidemokratialle täysin hyväksyttävänä”.

Lukuisat lapsenkengissä kävelevät poliitikot (Pariisista Krasnojarskiin asti) sekä kokeneetkin diplomaatit (Wienistä Vilnoon asti)⁴⁰ ovat meille sanoneet ja sanovat yhä vieläkin, että liberaalinen työväenpolitiikka on „pelätti”. Katsokaahan hra Akimovia, arvoisat vastaväittäjät! Ette varmaankaan voi kieltää hänellä olevan selvää liberaalisen työväenpolitiikon ulkonäköä. Eikä teidän sovi sanoa, että Akimov on „unicum”, t.s. yksinäinen ja laatuansa ainoa, vertaansa vailla oleva harvinaisuus. Sillä niin paljon kuin hra Akimovilla onkin verrattomia ominaisuuksia, hän ei ole ainoa; olisi suorastaan valhetta väittää sellaista. Hän esiintyi hra Prokopovitshin jälkeen ollen yhtä mieltä tämän kanssa. Hän on löytänyt itselleen laajalle leviävän liberaalisen sanomalehden, oivallisen puhujalavan, jolta hänen puheensa leviävät kauas. Liberaalisten sanomalehti miesten keskuudesta hän on löytänyt itselleen „hyvän lehdistön”. Oo, hän ei ole yksinäinen. Olkoonpa niinkin, ettei hän ole enää pitkään aikaan kuulunut mihinkään ryhmään. Olkoot hänen oikeutensa sosialidemokraatin nimeen vain aivan näennäiset. Mutta hän edustaa poliittista *linjaa*, jolla on juuret ja joka elää ja vaikkakin se usein piileskelee, tulee se vähäisenkin poliittisen elpymisen ilmetessä *alati* esiin.

„*Retsh*” „antaa täyden tunnustuksensa” hra Akimovin näkökohtien „selkeälle realismille”, korostaen erikoisen lämpimästi hänen mielipidettään, että „socialidemokraattien on nyt asetettava etualalle se osa poliittisista tehtävistään, joka saa kannatusta kyllin laajoissa, poliittisesti voimakkaissa kansankerroksissa”.

Tietysti „*Retsh*” iloitsee sellaisesta! Sen, mitä „*Nasha Zarja*” sanoo tuhansien mutkien ja kieräilyjen kautta ladellen

varauksen toisensa perään, peitellen jälkiään ja keikaillen jo aikoja sitten haalistuneilla muka-marxilaisilla sanoilla, sen hra Akimov pamauttaa suoraan, karkeahkosti, yksinkertaisesti, naiivisti... kuin vanhurskas.

Muodollisesti voivat „Nasha Zarja” ja „Nevski Golos” tietenkin täydellisesti kieltäytyä olemasta mitenkään vastuussa hra Akimovin sanoista. Mutta tosiasiallisesti laaja lukijakunta, joka ei käsitä kaikkia yksityisseikkoja ja jota ne eivät kiinnostakaan, omaksuu noista likvidaattorijulkaisuista nimenomaan „akimovilaisuutta” ja vain sitä. „Ei saa pilata” progressistien asiaa,— kirjoitti Martov. „On nostettava etualalle se osa tehtävistä”, joka saa *progressistien* kannatuksen,— kirjoittaa Akimov tehden tietysti sen varauksen, että progressistien puolueettomuus tekee jokaiselle puolueelle helpommaksi itsenäisyytensä varjelemisen (paperilla). Kun *nostetaan esiin suurempi* osa tehtävistä kuin mikä progressisteja miellyttää, niin se merkitseekin heidän asiansa „pilaamista”: sellaisen tulkinnan saa Martovin tunnuslause elävältä poliittiselta taistelulta, *väkijoukolta*, jota Akimov edustaa hyvin.

Kadetit ja progressistit ovat Akimovin vakaumuksen mukaan „laajoja ja poliittisesti voimakkaita kansankerroksia”. Se on juuri sitä liberaalista valhetta, josta „Nevskaja Zvezda” hiljattain kirjoitti marxilaisten ja liberaalien välisen polemiikin luonnetta ja merkitystä koskevassa artikkelissa *. Todellisuudessa liberaalis-monarkistinen porvaristo kokonaisuudessaan, siihen luettuna sekä kadetit että progressistit ja monet muut, ei ole ollenkaan laaja kansankerros eikä suinkaan voimakas poliittisesti.

Porvaristo ei voi koskaan muodostaa kansassa laajaa kerrosta. Se voi olla ja onkin useissa kapitalistisissa maissa poliittisesti voimakas,— mutta ei Preussissa eikä Venäjällä. Täällä sen hämmästyttävä, luonnon, melkein epäuskomaton poliittinen voimattomuus on täysin selitettävissä sillä, että tuo porvaristo pelkää vallankumousta paljon kovemmin kuin taantumusta. Poliittinen voimattomuus on kiertämätön seuraus siitä. Ja kaikenlaiset järkeilyt porvariston „poliittisesta voimasta”, joissa tämä Venäjällä vallitsevan tilanteen *tärkein* erikoisuus kierretään, ovat pohjaltaan väärinä eivätkä sen vuoksi kelpaa kerrassaan mihinkään.

* Ks. tätä osaa, ss. 108—114. *Toim.*

Hra Akimov kirjoitti kuin kaikkein avomielisin ja maltillisin liberaali: teitä, herrat kadetit ja progressistit, me nähkääs pidämme voimana, teidän vaaliohjelmanne me hyväksymme täydellisesti (vaikkei tuota ohjelmaa olekaan!), me itse asetamme nyt etualalle *sen osan* tehtävistä, joka saa teidän kannatuksenne, pyydämme teiltä vain yhtä — „että (progressistien) vaaliliiton ehdokaslistoihin otettaisiin myöskin sosialidemokraatteja”. Tällä tavalla, kirjaimellisesti tällä tavalla kirjoitti Akimov! Minä suostun kaikkeen, suostun kaikkeen, kunhan vain pääsen liberaalien listaan!

„Retsh” oli kaikkea muuta kuin jalomielinen, kun se *hylkäsi* jopa noinkin kohtuullisen pyynnön. Kysymyshän on kesäkuun 3 päivän järjestelmän valitsijoista, muistuttavat kadetit Akimoville. Ja mitä ovatkaan sosialidemokraatit *heidän* keskuudessaan? Nolla — „lukuunottamatta suurkaupunkeja, joista nyt ei ole puhe”. Ja kadettien virallinen äänenkannattaja opettaa suopeasti nöyrää ja kuuliaista Akimovia: „reuna-alueita lukuunottamatta heidän (socialidemokraattien) on miltei kaikkialla pidettävä lähtökohtana progressiivisen vaaliliiton voittoa kansan sortajien mustasta liitosta eikä omien ehdokkaittensa asettamista”.

Liberaali on tōykeästi hylännyt liberaalisen työväenpoliittikon alentuvasti ojentaman käden! Se on ansaittu palkka siitä, että on kieltäydytty käymästä sotaa suurkaupungeissa. Suurkaupungit kuuluvat meille sen vuoksi, että me olemme voimakkaita, — sanovat kadetit, — ja muu Venäjä kuuluu meille sen vuoksi, että voima on kesäkuun 3 päivän miehillä ja kesäkuun 3 päivän lailla, joka turvaa meille oppositiomonopolin.

Vastaus ei ole hullumpi. Akimovin saama opetus on ankara, mutta hyödyllinen opetus.

„*Neuskaja Zvezda*” № 14,
kesäkuun 24 pñä 1912
Allekirjoitus: K. F.

Julkaistaan „*Neuskaja Zvezda*” lehdessä
tekstin mukaan